

**Justitsministerens svar af 23. januar 1987 på Finansudvalgets spørgsmål af 28. november 1986
(bilag 18.09)**

1. Færdselslovens § 73, stk. 1, nr. 5, har følgende ordlyd:

»Justitsministeren fastsætter bestemmelser om

5) gebyr for registrering og nummerplader.«

Bestemmelserne stammer fra § 9, stk. 4, i lov nr. 271 af 6. maj 1921, som havde følgende ordlyd:

»Nummerpladerne leveres i udfyldt stand af politiet mod en af justitsministeren fastsat betaling.«

Forarbejderne til bestemmelserne ses ikke at indeholde nærmere retningslinier for beregningen af betalingen.

2. I Justitsministeriets redegørelse af 18. marts 1986 anføres, at ordet »skat« i grundlovens § 43 formentlig i overensstemmelse med den sproglige forståelse af begrebet må forstås som enhver offentligretligt bestemt ydelse til det offentlige, der ikke kan ses under synspunktet af vederlag for en speciel modydelse fra det offentliges side.

Som anført i redegørelsen antages det endvidere i den statsretlige litteratur, at ikke alene ydelser, der individuelt pålægges den, der ønsker at benytte sig af offentlige anstalter m.v., men også ydelser, der indgår i statskassen, men har til formål at dække udgifterne ved administrationen af den ordning, som vedkommende benytter sig af, falder uden for skattebegrebet.

Selv ydelser, som det af praktiske grunde ikke er muligt at afpasse individuelt efter, hvad den enkelte har modtaget, men som efter groft tilskårne kriterier pålignes den befolkningsgruppe, der må antages i første række at nyde godt af den pågældende tjeneste eller foranstaltning, anses som anført i redegørelsen ikke for en skat.

3. Gebyret for nummerplader skal ikke alene dække de omkostninger, der er forbundet med fremstilling af nummerplader og den til salget knyttede administration. Færdselslovens system med tvungen anvendelse af nummerplade og betalingen herfor må betragtes som led i den mere omfattende kontrol med motorparken, der varetages af politiet, og som omfatter færdselsovervågning m.v.

I vurderingen af nummerpladegebyrets retlige karakter må derfor efter Justitsministeriets opfattelse indgå på den ene side de indtægter, som salg af nummerplader indbringer, og på den anden side de omkostninger i videste forstand, der knytter sig til politiets samlede kontrolsystem på dette område.

Det er imidlertid ikke muligt mere præcist at opgøre den nøjagtige størrelse af disse omkostninger. Dette skyldes bl.a., at prioriteringen af de forskellige politimæssige opgaver i de enkelte politikredse – herunder også indsatsen med hensyn til færdselsovervågning m.v., der varetages af ordenspolitiet – afgøres af de enkelte politimestre. Kontrollen med overholdelse af færdselslovgivningen indgår i politikredsene som en integreret del af ordenspolitiets samlede arbejdsopgaver og registreres ikke særskilt.

Rigspolitichefen har over for Justitsministeriet oplyst, at en betydelig del af ordenspolitets arbejde medgår til varetagelse af arbejdsopgaver på færdselskontrolområdet, og at de samlede udgifter, der er forbundet hermed, overstiger politiets indtægter fra salg af nummerplader.

På denne baggrund finder Justitsministeriet, at den betaling, der skal ydes for registrering og nummerplader, må anses for et gebyr og ikke en skat i grundlovens forstand.